

TUNÇ ÜĞDÜL

Diplomasi Cephesi

*Hariciyeci Bir Çiftin
40 Yılı (1980-2020)*

Remzi Kitabevi

Diplomasi Cephesi

TUNÇ ÜĞDÜL

Diplomasi Cephesi

*Hariciyeci Bir Çiftin
40 Yılı (1980-2020)*

Remzi Kitabevi

DİPLOMASİ CEPHESİ / Tunç Üğdül

© Remzi Kitabevi, 2022

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Kapaktaki fotoğraf: Aşlıgül ve Tunç Üğdül,
Polonya'nın başkenti Varşova'da düzenlenen
29 Ekim Cumhuriyet Bayramı resepsiyonunda. (2017)

Yayına hazırlayan: Korkut Tankuter
Kapak düzeni: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2099-2

BİRİNCİ BASIM: Haziran 2022

Kitabın basımı 3000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705
Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

İçindekiler

Önsöz, 9

1980-1983, 13

Diplomasi kariyerinde ilk adımlarımız • Osmanlı İmparatorluğu coğrafyasından Türkiye sınırlarına çekilen aile kökenlerimiz, Cumhuriyet nesillerine mensup ebeveynlerimiz, 12 Eylül 1980'e giden Türkiye, meslek tercihlerimiz

1983-1986, 36

Ermeni terör tehdidi ve Türkiye karşıtlığı döneminde güzelim Paris

1986-1988, 58

Bulgaristan ve Yunanistan; sorunlu ilişkiler döneminde görev • Balkanlar'da ata topraklarında hasret, nostalji ve hüznün

1988-1990, 89

Ankara'ya dönüş ve genişleyen ailemiz • Bulgaristan'daki soydaşlarımızın çilesi • 1989 göçü

1990-1994, 105

Brüksel'de aile birlikteliği • Çok taraflı diplomasi alanında ilk deneyimler • Ülkemizin Avrupa Birliği hedefi yolundaki çabalar

1994-1996, 124

Ankara'ya dönüş • Balkanlar ve Avrupa daireleri • Bosna savaşı

1996-2000, 143

Yeni dünyaya gidişimiz ve yeniden ayrılık zamanı • Birleşmiş Milletler ve ICAO'da çok taraflı diplomasiye dönüş • Bitmeyen Kıbrıs müzakereleri • New York'ta yaşamak • Çocuklar ve meslek

2000-2002, 172

Ankara'da yeniden Balkan konuları • Kosova savaşının ardından Yugoslavya'nın dağılması tamamlanıyor • Avrupa Birliği Genel Sekreterliğinde çalışırken Türkiye'de reform sürecine katkılar

2003-2007, 182

Bakanlığımızda çok taraflı diplomasi konularına dönüş • Türkiye'nin yükselen profili; insani yardımlar, uzak coğrafyalara erişim, yarım yüzyıl sonra Türkiye'nin Güvenlik Konseyi'ne üyeliği

2007-2010, 198

Kariyerde yeni ve önemli aşama: Büyükelçilik • “Ufak büyük ülke Slovakya”

2010-2012, 216

Aslı Türkiye'nin Afrika'daki ilk kadın büyükelçisi oluyor • Afrika'nın batısında, Türkiye'yi ailece temsil • Türk diplomatı olmanın keyfi ve sorumlulukları • “Arap Baharı”

2012-2016, 246

Afrika'dan Ankara'ya dönüş • Soykırım iddiaları • 1915 olaylarının 100. yıldönümü • Terörle mücadele konuları • Yeni sınamalar • Türkiye'nin bölgesinde yeni tehditler

2016-2021, 284

Yeniden Orta Avrupa • Türkiye'nin artan sorunları karşısında güçleşen temsil • İlerleyen Polonya, zemin kaybeden Türkiye • Dış politikada giderek yalnızlaşmamız

Sonsöz, 317

Teşekkür, 327

Kaynakça, 329

Kişi Adları Dizini, 331

Anneme, babaanneme, eřime...

*“– Gözden ırak, gönülden de ırak olur mu efendimiz?
– Hayır Olric. Yüreęinde bir yer açıp oraya oturttuğun
her kimse, seninle birlikte gider her yere”.*

OĐUZ ATAY
Tutunamayanlar

Önsöz

Bu kitapta daha ergenlik döneminde kafama koyduğum diplomat olma hayalimi gerçekleştirmemin ardından 40 yıl süren meslek hayatımdan, sadece benim değil, benim gibi diplomat olan eşimle birlikte ve ayrı ayrı yaşantılarımızdan kesitler bulacaksınız. Bu çerçevede Türkiye Cumhuriyeti Dışişleri Bakanlığı'nda çalıştığımız merkez birimlerinde ve dış temsilciliklerde takip ettiğimiz konulara ilişkin bilgileri ve öne çıkan anılarımızı, mesleki deneyimlerimize dair tespit ve önerilerimi sizlerle paylaşacağım.

Bu süreçte Türk dış politikasının temel meselelerinin büyük bölümüyle ilgilendik. Kitapta bu konuları akademik bir içerik ve salt didaktik bir dille anlatmak istemedim. Bu bilgileri yansıtan yetkin yayınlar esasen mevcut. Ancak her seferinde, ayrıntıya girmek veya girmemek arasında tereddüt ederek, yaşanan dönemin arka planını okuyucumuza yine de yeterince aydınlatacak ölçüde ve özlü olarak yansıtmaya gayret sarf ettim.

Diplomasi kariyerinin ilk aşamalarından Büyükelçilik düzeyine giden yolu hem de iki çocuklu bir aile düzeninde tam 16 farklı farklı mekânda yürüyebilmeyi nasıl gerçekleştirdiğimizin, özlemlerimizin, yoksunluklarımızın da hikâyesini anlattık bu kitapta.

Dışişleri mesleği dışarıdan bakıldığında, genelde olduğundan daha cazip, kolay ve keyifli görünen bir meslek. Bu algı sadece Türkiye'ye özgü olmayıp diğer ülkelerde de benzerdir. Yabancı ülkelerde yaşamak, farklı kültürlerle erişmek, temsilin gerektirdiği belirli şekil şartlarını yerine getirmek, hariciyecileri dışarıdan bakıldığında kendi toplumlarına göre ayrıcalıklı bir konumda, hatta şatafatlı hayatlar yaşıyorlarmış gibi de gösterebiliyor. Ancak diplomatların hayatlarında, kendi ülkelerinde yerleşik düzende yaşayan ve çalışan insanlara nazaran bu kitapta örneklerini vereceğimiz, çok daha farklı sınamalar, aşmak zorunda kaldıkları

güçlükler bulunmakta. Özellikle de Türk diplomatı olmak başka bir ülkenin diplomatı olmaya nazaran çok daha zor. Bunun çeşitli nedenleri bulunmakta. Türk diplomatlarının günlük mesailerinin geniş bir bölümü, ülkelerinin geçmişten devraldığı, 1915 olayları, Kıbrıs sorunu, terörle mücadele gibi konulara hasrediliyor. Bilindiği üzere Türk hariciyesi 1970'li ve 80'li yıllarda Ermeni terör örgütlerinin saldırıları sonucunda ciddi ölçüde şehit vermiş bir teşkilat. 20 yılı aşan bu karanlık dönemin dünya diplomasi tarihinde bir benzeri bulunmuyor. Farklı çevrelerden kaynaklanabilecek terör eylemlerine karşı tetikte olmak bugün de Türk diplomasisi için bir gereklilik. Son dönemde Türkiye'nin bölgesinde oluşan çeşitli istikrarsızlık odaklarının ülkemize yansımaları ve bu bağlamda Türkiye'nin yaptığı tasarruflar keza yurt dışı temsilciliklerimizin mesaisini büyük ölçüde yoğunlaştırıyor. Bu bakımdan başlığa yansıttığım *Diplomasi Cephesi*'nin, özellikle Türk hariciyesinin karşılaşılageldiği sorunları yansıtan bir tanım olduğunun belirtilmesi mümkün.

Özetle Türk diplomatı, günlük mesaisinde ele almak durumunda olduğu konuların yoğunluğu ve ciddiyeti, ülkesinin farklı dönemlerde farklı boyutlar kazanan meselelerinin anlatılmasının gerekliliği gibi nedenlerle, diğer ülke diplomatlarına nazaran daha ağır yük kaldırmaktadır. Bunun sonucunda da niteliklerini daha fazla geliştirmek imkânı bulabilmektedir. Türk diplomasisinin geçmişten günümüze ustalık-kalfalık ve çıraklık ilişkisi içinde yukarıdan aşağıya bir meslek içi eğitim geleneğinin de mevcudiyeti, diplomatlarımızın uluslararası düzeyde haklı bir kalite standardına sahip oldukları anlayışının genel kabul görmesini sağlamıştır. Bunun her meslek alanında olduğu gibi Dışişleri bakımından da istisnaları bulunmaktadır. Ayrıca Dışişleri Bakanlığı, Türkiye'de kamuda hem mesleğe girişte hem de terfi almada liyakate en fazla önem atfedilen kurum olsa da, özellikle 2010 yılından sonra bu anlayışa zarar veren siyasi müdahalelerden olumsuz yönde etkilenmiştir.

Eşim ve ben bu mesleği bilinçli seçtik ve meslek hayatlarımızın sonunda tercihlerimizden hiç pişman olmadık. Türk bürokrasisi içinde iyi yetişmiş ve nitelikli insanların bir araya geldiği bir camianın mensubu olmaktan gurur duyduk. Ülkemizin her anlamda daha gelişmiş, daha demokratik, insan hakları ve hukukun üstünlüğü konularında daha yüksek standartlara kavuşmuş ve daha güvenli bir dünyanın parçası olabilmesi yönünde gayret sarf ettik.

İlk yurt dışı tayinlerimizde, 12 Eylül darbesi sonrasında çeşitli tasarrufları nedeniyle Türkiye'nin en sert biçimde eleştirildiği, ayrıca Ermeni terör tehdidinin dorukta olduğu Paris'te çalıştık. Bunun ardından, Türk azınlığına karşı acımasız bir asimilasyon kampanyasının yürütüldüğü sosyalist Bulgaristan ve o dönemde Türk karşıtlığının siyasi iktidar tarafından körüklendiği ve neredeyse temsilciliklerimizin önünde haftada bir gösteri yapılan Yunanistan ayrı ayrı yeni görev yerlerimiz oldu. İzleyen dönemlerde Balkanlar, Türk-Yunan ilişkileri ve Kıbrıs sorunu, Türkiye-Avrupa Birliği ilişkileri, Birleşmiş Milletler ve çok taraflı diplomasi, 1915 Olayları ve Türkiye karşıtı soykırım iddialarıyla mücadele, terörle mücadele ve görev yaptığımız yerler itibarıyla Slovakya ve Polonya ile, Fas ve Senegal ile ilişkilerimiz, öncelikli konularımızı oluşturdu.

Bu kitapta hem özel hem de meslek hayatımızdan kesitlerin yanı sıra ülkemizin karşılaştığı iç ve dış sorunlar konusundaki samimi düşüncelerimizi de okuyucularımızla paylaşıyorum. Atatürk'e ve ilkelerine gönülden bağlı insanlar olarak, kaybettiğimiz zamanlar ve kaçırılan fırsatlar konusunda da görüşlerimizi bulacaksınız. Dış politikamızın son yıllarda giderek artan ölçülerde iç politikanın etkisi altına sokulmasının ve Dışişleri Bakanlığı'nın etkinliğinin azaltılmasının sakıncalarına ve sonuçlarına ilişkin tespitlerimize de kitapta yer verdim.

Diplomasi kariyerinin, gerektiği gibi şevkle yapıldığı takdirde insanı farklı alanlarda geliştirebilecek birçok imkân sunduğunu düşünüyorum. Her şeyden önce Türkiye için çalışmanın onurunu yaşarken aynı zamanda dünya insanı olabilmek fırsatını elde edebilmek çok güzel. Bu meslekte geçen her gün yeni bilgilere, deneyimlere eriştik. Emekliliğe dek her yaşında kendimi daha da geliştirdiğimi, yeni şeyler öğrendiğimi fark ettim. Çevremizde mekânların ve insanların sıklıkla değişmesinin sıkıntılarını yaşarken, farklılıklardan kaynaklanan zenginlikleri de gördük.

Bu kitabı zevkle okuyacağınızı umuyor; özellikle uluslararası ilişkilerle ilgili insanlarımız, genç meslektaşlarımız ve diplomat adaylarının kendileri açısından faydalı bilgiler bulabilmelerini diliyorum.

Tunç Üğdül

1980-1983

Diplomasi kariyerinde ilk adımlarımız • Osmanlı İmparatorluğu coğrafyasından Türkiye sınırlarına çekilen aile kökenlerimiz, Cumhuriyet nesillerine mensup ebeveynlerimiz, 12 Eylül 1980'e giden Türkiye, meslek tercihlerimiz

Ben Tunç Üğdül

Diplomat olmayı çok erken bir dönemde, daha 12 yaşındayken kafama koymuştum. Annem Gülderen Akadlı'nın diplomat olan ve 10 yıl evli kaldığı ikinci eşi Yavuz Gör, bana herhangi bir telkinde bulunmaksızın meslek tercihime esin kaynağı oluşturdu. Aslında rahmetli, çeşitli niteliklerine rağmen mesleğin en üst düzeyi olan Büyükelçilik seviyesine ulaşamamış olması nedeniyle bu sahada özel bir rol model de teşkil etmiyordu. Bu durumu esasen kendi tercihlerinden, kimi zaman kişisel önceliklerinin mesleğin gereklerinin önüne geçmesinden kaynaklandı. Sevdığı Balkanlar coğrafyasında Başkonsolosluk görevleriyle yetindi. Gerek uzaklarda gerek merkezde daha fazla sorumluluk gerektiren ve muhtemelen de daha sorunlu mevkileri istemedi. Ancak öncelikle keskin zekâsı, kültürel birikimi ve çok özel belagati, hoş sohbeti, etrafındakilerin hep saygısını uyandırdı. Bulunduğu çevre, gündemindeki konular, etrafındakilerin ona olumlu ve saygılı bakışları, muhtemelen beni meslek seçimimde etkileyen unsurlar oldu.

Annemle ilişkilerinden bağımsız, benimle olabildiğince samimi ilişkileri bulunan ve annemle ayrılmalarından sonra da dostluğumuzun devam ettiği üvey babam Arnavut kökenli bir aileden geliyordu. Ailesinde politikacılar, ünlü sanatçılar vardı. Çocukluğumda birkaç yaz gittiğimiz Bayramoğlu'nda, doğru hatırlıyorsam Basın İlan Kurumu'nun

küçük bir dinlenme tesisinde, yemek vakitleri büyük bir masanın etrafında buluşan grubun ilgi odağı olup, herkesi anlattığı hikâyelerle, zekâsı ve esprileriyle her akşam saatlerce ağzının içine baktırdığını hatırlıyorum. O masada kimler mi vardı? Aziz Nesin, Altan ve Örsan Öymen, İlhan-Turhan Selçuk kardeşler, Mengü Ertel, Tarık Buğra aklımda kalan bazı isimler. Başkaları da vardı. Elbette eşleri ve çocukları. Böyle bir ekibin bizler yani çocuklar için hazırladığı sorularla bir bilgi yarışması bile düzenlenmişti. Hem üvey babamın hem de annemin dönemin aydınlarıyla bir araya geldikleri vesileler sık oluyordu.

Kitaba üvey babamla başladım. Annem için iyi bir eş olamadı. Daha önce de bir evlilik yapmıştı. Yuva kurma, aile sorumluluğu üstlenmek ve bunu sürdürülebilir kılmak vasıflarına yeterince sahip değildi. Annem, ilk eşi babam Kayahan Ügdül'den de benim doğumumdan birkaç yıl sonra ayrılmıştı. Eşleri açısından şanslı olamayan annem daha sonra hiç evlenmedi, hayatını bana ve benim eğitimime hasretti.

Babam da çok iyi bir ailenin genç yaşta yetim kalmış bir çocuğu olarak büyümüş. Dedem doğum yerine atfen "Cağaloğlu Tahsin" lakaplı bir Osmanlı subayı. Babaannem Hikmet de doğma büyüme İstanbullu. Babası Romanya'da Dobruca kökenli, anne tarafı Giritli. Dedem, Atatürk döneminde Ankara Jandarma Komutanlığı da yapmış. Ancak 1932'de, nispeten genç yaşta vefatı, daha önemli mevkilere gelmesine ve ailesine sahip çıkmasına izin vermemiş. Babaannem dedemle arasındaki yaş farkı da fazla olduğundan iki küçük çocukla çok genç yaşta dul kalmış. Dört kız kardeşinden ibaret yakın çevresinde hayatlarına yardımcı olacak yakın erkek bulunmaması da bir anlamda zaman içinde kaynaklarını ve imkânlarını iyi değerlendirememeleri sonucunu doğurmuş. Dedemden veya babaanneme ailesinden kalan kaynaklar art arda erimiş. Varlık vergisi de babaannemin bir kısım birikimini emanet ettiği bir Yahudi dostla birlikte aileyi vurmuş. Kaynaklar kısıtlanmış ve çarçur edilmiş. Babam o dönemin prestijli okullarında Saint-Joseph'de orta ve Galatasaray'da lise öğreniminin ardından üniversiteye devam etmemiş, muhtemelen buna ihtiyaç olmadan hayatını idame ettirebileceğini düşünmüş. Gençlik dönemini, büyük ölçüde o dönemin İstanbul'unda babaannemden ziyade o babaannemi yönlendirerek, iyi mekânlarda, nispeten rahat para harcayan, iyi giyinen ve zarafeti ve yakışıklılığıyla ilgi odağı olabilen, buna mukabil sorumluluk duy-

gusu da yeterince gelişmemiş hercai bir insan olarak geçirmiş. Rahat tüketebilmesi, üretmenin ne kadar zor ve gerekli olduğu bilincinin en azından babamda gelişmesini engellemiş. Nezih ortamlarda bir araya geldiği o dönemin varlığı ve seçkin ailelerinin çocuklarının geniş bölümü meslek sahibi olup veya hayatlarını rahat geçirebilecekleri koşulları yaratırken babam, kendi hayatını da böyle sürdürebileceği yanlığına kapılmış. Mum dibine ışık vermez derler. Benim babam da bütün arkadaşlarının, hatta kendisini tanıyan benim arkadaşlarımdan da sevdiği ve etkilendiği bir insandı. Buna mukabil, evliliğinin ilk yıllarının ardından çalıştığı yabancı şirketin Türkiye operasyonunu sınırlaması sonunda aslında başarılı olduğu işini kaybetmesi ve izleyen dönemlerde, farklı ülkelerde farklı işler ve yeni evliliklerle farklı hayatları sebatkâr olmaksızın denemesi, içki tüketimini de artık kontrol edememesi sonucunda, ne annesine ne de oğluna bakabilecek bir evlat ve ebeveyn oldu. Babam sonuçta benim hayatıma dönem dönem kısa sürelerle girip çıktı, 59 yaşında da hayatını kaybetti. Aslında hoş bir insandı; ama, dediğim gibi kendisine sunulan başarılı olabilme imkânlarını değerlendiremedi. Belki ergenliğinde kendisini yönlendirecek bir otoriteye ihtiyacı vardı, olamayınca çıpasız kaldı. Benim için de bazı yönleriyle sevmeye ve takdir etmeye çalıştığım bir insan, ancak çoğu kez bir anti-kahraman idi. Hep onun olduğundan farklı bir eş ve çocuklarıma da çok farklı bir baba olmaya çalıştım. Mesleğime de hep aynı şekilde dört elle sarıldım.

Hayatımda babamın boşluğunu annemle birlikte babaannem doldurdu. Babaannem bana çok düşküncü, çok emeği geçmiştir. Özel bir kadındı. Her zaman bakımlı ve şık, karakter olarak da şahsiyetli ve tuttuğunu koparan bir insandı. Daha sonraları boyamadan bıraktığı gri-beyaz ve her zaman permalı saçları, gözlükleri, eldivenleri, elinde uzun şemsiyesiyle kendisine göre bir marka oluşturmuştu. Sokakta insanların dikkatini çekecek ölçüde şık ve farklı bir İstanbul hanımefendisiydi. Muhataplarını kişiliğiyle de etkiler ve istediğini elde etmesini bilirdi. Ancak hayat ona iyi davranmadı. Oğlu ve kızının kendisinden önce hayattan ayrıldıklarını gördü, hayatının büyük bölümünü ekonomik sıkıntılar içinde geçirdi. Ona son yıllarında ben baktım.

Annemin diplomat üvey babamla Avusturya'da, babamın da o dönemlerde İsveç'te yaşaması çerçevesinde Kadıköy'de daha birinci sınıf

ta yatılı olarak başladığım ilkokulda, çarşamba öğleden sonraları ve cumartesi günleri babaannemi beni alıp çıkarması için okul kapısında nasıl hasretle beklediğimi hatırlıyorum. O yılları, yakınlarıma özlem duygusunun ve ailemin sınırlanan mali gücü çerçevesinde yoksunlukların galebe çaldığı yıllar olarak hatırlıyorum...

Annemin babası Suphi Akadlı, o zaman Osmanlı İmparatorluğu'nun bir parçası olan Şam'da doğmuş. Babası Türk, annesi Suriyeli. Kuleli Askeri Lisesi ve Almanya'da askeri eğitim görmüş, Almanca ve Fransızca konuşuyormuş. I. Dünya Savaşı'nda Osmanlı ordusunun Batı cephelelerinde görev yapmış. Vefatından sonra anneannem, Avusturyalı bir Kontesin dedeme gönderdiği ve dedemin de atmaya kıyamadığı bir dizi aşk mektuplarını bulmuş. Dedemin çeşitli madalyaları da var. Çanak-kale Savaşı'nda göğsündeki bir Mecidiye, gelen bir kurşunu ve hayatını kaybetmesini önlemiş. Buna mukabil İstiklal Madalyası yok. Kurtuluş savaşımızda ne yaptığımı hiç öğrenemedim. Muhtemelen konuşmayı istemediği ve bu nedenle benim de bilemediğim bir nedenden o koşullarda nispeten üst düzey sayılabilecek Piyade Kurmay Binbaşı rütbesine uygun bir rol üstlenmemiş. Atatürk'le veya Cumhuriyet ile herhangi bir sorunu olduğuna dair bir bilgi de yok. Savaştan sonra bir süre Gümrük ve Tekel Bakanlığı bünyesinde Konya ve Antalya'da çalışmış.

Anneannem Heybet, Konya doğumlu. Babası 1908-1912 döneminde 3. Meclis-i Mebusan'da Konya temsilcisi olarak görev yapmış, annesi ise bir ucu Mevlana soyuna dayandığı söylenen hatırı sayılır bir Konya ailesinin ferdi. Anneannem, Cumhuriyet'in ilk yıllarında Konya'da ve diğer Anadolu şehirlerinde iyi ailelerin özen gösterdikleri şekilde iyi eğitim görmüş, piyano da çalıyor. Dedemle iki kız, bir oğlan üç çocukları olmuş. Dedem, 1943-49 yılları arasında Suriye'nin bağımsızlıktan sonra ilk Cumhurbaşkanı olan Şükrü El-Kuvvetli'nin daveti ve orada yaşayan kız kardeşlerinin ısrarı sonucunda, 1947'de ailesini yanına alıp Şam'a gitmiş ve orada Genelkurmay Başkanlığı görevine atanmış. El-Kuvvetli'nin 1949'da bir askeri darbeyle devrilmesiyle bu görevini kısa bir süre sonra bırakmak durumunda kalmış ve daha sonra mütevazı bir emekli hayatı sürmek üzere Şam'da ikamete devam etmiş. Türkiye'de ailesini bırakan anneannem hiç mutlu olamamış. Arapça öğrenmeyi dahi reddetmiş. Çocuklarından annem en büyük olan. O dönem Cizvitlere ait şehrin prestijli Fransız kolejinde okutmuşlar. Tey-

zemin de aynı okulda eğitim alması annemin ısrarları sonucunda olmuş. Ancak dedem dayımı bir yerel Suriye okuluna kaydettirmiş. Eğitimlerinin de bir sonucu olarak ilerleyen yıllarda annem ve teyzem hayatlarını Türkiye’de, dayım ise hep Suriye’de idame ettirdi. Suriyeli eş seçen dayımın yine de Türkiye ile bağımlı hep muhafaza ettiğini ve oradan çeşitli şekillerde, riskler de alarak Büyükelçiliğimiz üzerinden ülkeye ölene dek hizmet ettiğini biliyorum. Anneannem ise Türkiye’ye giden ve sadece sınırlı süreli ziyaretlerle görebildiği kızlarını özleyerek geçirdi hayatını ve dedemle birlikte Şam’da kaldı. Mezarları oradadır. Keza dayım da Şam’da defnedilmiştir. Dayımın gönlü hep Türkiye’deydi ancak mücadeleci olmayan mizacının da etkisiyle kendisine biçilen kaderi aşamadı, Suriyeli oldu...

Babaanneme ve kardeşlerine ebeveynlerinden Suriye’de Kuneytra’da –sonra İsrail kontrolüne geçen ve herhangi bir şekilde tazmin edilemeyen– araziler miras kalmış, bir kısım paralar da Suriye Hükümetince bloke edilmiş. 50’li yılların ortalarında tapu, veraset işleri nedeniyle babaannem birkaç kez Şam’a gitmiş ve bir keresinde babamı da yanında götürmüştü. Babam bir süre kaldıkları Şam’da bazı Türk aileleri bir araya getiren ve babaannemle birlikte gittiği bir sosyal etkinlikte annemle tanışmış. Sonucu tutkulu bir aşk ve kendi ailesinin karşı çıkmasına rağmen annemin bir süre sonra Türkiye’ye giderek babamla evlenmesi oluyor. İlk birkaç yıl güzel geçmiş. 1950’li yılların başları Türkiye’de de göreceli bir gelişme, modernleşme dönemi. Ankara’da belirli kültür ve ekonomik düzeyi olan insanlar keyifli ortamlarda bir araya geliyorlar. 1957’de ben doğuyorum. Dört yıl sonra da annemle babam geçimsizlik nedeniyle boşanıyorlar.

Annem ortalamanın üzerinde güzel bir kadın. Babamla boşanmasını izleyen dönemde babamın Galatasaray Lisesi’nden bir sınıf büyüğü, Mülkiye mezunu diplomat Yavuz Gör ile hayatını birleştiriyor. Ancak, bu evlilik de 10 yıllık bir dönemin ardından tükeniyor. Dostça ayrılıyorlar. Annem Dışişleri Bakanlığı’nda mütercim-sekreter olarak çalışmaya başlıyor. Bu arada Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi’nde Fransız filolojisi öğrenimi görüyor. Benim Saint-Joseph Lisesi’nde yatılı öğrenim masraflarımı annem üstlendi. Bugün ise bir devlet memurunun aldığı maaş ile Saint-Joseph gibi bir özel okulun ücretini karşılaması imkânsız hale gelmiş durumda. O dönemde bunun

Bu kitapta, diplomat bir çiftin anıları ışığında, hem 40'ar yıllık görevleri sırasında Türk dış politikasının başlıca meseleleriyle ilgili özlü arka plan bilgilerini hem de Türk Dışişleri Bakanlığı'nın 21. yüzyıla geçerken yaşadığı değişimi bulacaksınız.

Diplomat olmanın ışıltılı yönleri kadar, sorumlulukları, zorlukları, ayrılıkları ve kavuşmalarının da hikâye edildiği bu kitapta, Türk dış politikasının artan sorunlarını izleyebilmek mümkün.

Diplomasi Cephesi, uluslararası ilişkilerle ve diplomasi mesleğiyle ilgilenen okurların ötesinde, genelde dışarıdan kapalı kutu gibi görünen Türk Dışişleri Bakanlığı'nı merak edenler için içtenlikle kaleme alınmış bir kaynak...

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2099-2

9 789751 420992